

mig, at Anledningen til, at jeg har anset
 Djebliffet for heldigt til at komme med den,
 var den Bevægelse, der kom ved den Røch'ske
 Symfe. Jeg troede, at man lettere vilde gaa
 til Bevillingen da. Naar jeg har haft Be-
 tænkelse ved at fastholde den, er der der-
 til særlige Grunde. Jeg erkender, at For-
 slaget er stillet meget sent. Der er givet
 en hel Del Oplysninger til Udvalget,
 hvilke ogsaa ere gaaede til Udvalget for smit-
 somme Sygdomme, og jeg troede, at disse
 Oplysninger vare trukke og omdelte til Tin-
 gets Medlemmer. De ere af ikke ringe Be-
 tydning. Men da de ikke ere blevne med-
 delte her i Tinget, maa jeg altsaa erkende,
 at ærede Medlemmer her i Salen ikke have
 haft den Anledning, som kunde være givet
 dem, til at sætte sig ind i den Begrundelse,
 som Forslaget hviler paa. Jeg retter ikke
 nogen Bæbrejdelse mod nogen i den Anled-
 ning, og selv har jeg ikke kunnet skaffe disse
 Oplysninger frem en Time, før de kom. Man vil
 jo se af Dateringen, at Dr. Bangs Skrivelse
 er af en overmaade ny Dato og Landbo-
 højskolens i lige Maade. Jeg erkender alt-
 saa, at vi her ere paa et Punkt, hvor man
 kan sige, at Forslaget er kommet sent frem
 og Oplysningerne desangaaende endnu senere.
 Hvis jeg nu vilde bestemt fastholde denne
 Bevilling, eller hvis det ærede Medlem vil
 gøre det — det sidste er naturligvis mindre
 farligt — en Bevilling, som ikke er motiveret
 for mit Bedkommende særlig ved Symfespørgs-
 maalet, men fordi vi i det Hele maa have
 Forsøgene i den Retning ordnede paa en
 bedre Maade end hidtil, kunde en Nægtelse
 nu af Tinget betyde, at man ligefrem for-
 kastede denne Sag. Derfor har jeg troet, at
 det var rigtigere fra mit Standpunkt at tage
 Forslaget om denne Bevilling tilbage og saa
 sige, at jeg møder igen med den til Efter-
 aaret. Jeg skal da møde med en anden Be-
 grundelse, og jeg haaber med en mere ud-
 førlig Begrundelse, og jeg antager da ogsaa,
 at det vil gaa. Det er derfor, jeg har stillet
 mig, som jeg har. Naar det ærede Medlem
 siger, at han har hørt eller læst noget om,
 at der var truffet Overenskomst om nogle
 Lønningstillæg, kan jeg naturligvis ikke
 benægte, at det ærede Medlem kan have hørt
 noget saadant, men jeg veed intet derom.
 Jeg indrømmer, at jeg har spurgt mig selv,
 om jeg havde rimelig Udfigt til at saa denne
 Bevilling paa 50,000 Kr. vedtagen, det er jo
 noget, man gør saa ofte, og jeg har haft
 særlig Føje til at gøre det, fordi det var
 det sidste Forslag, jeg stillede, og nødvendig
 saae det forfattet, og jeg har nu altsaa efter Bedøm-
 melsen af Stillingen taget det tilbage. Jeg kan
 naturligvis kun glæde mig over det ærede

Medlems Interesse for Sagen, men jeg tror
 dog, at det er tvivlsomt, om det vil være
 rigtig fra hans Side at fastholde Forslaget.
 Jeg skal til Gengæld, naar han tager det
 tilbage, garantere, for saa vidt jeg da som
 Minister er i Stand til at kunne garantere
 noget, at han skal saa at se et Forslag i
 denne Retning næste Gang, der foreligger
 et Finanslovsforslag her i Tinget.

Det ærede Medlem for Odense Amts
 3dje Valgtreds (Berntsen) klagede over disse
 Forslag til tredje Behandling, men et af
 disse Forslag har det ærede Medlem dog
 optaget, saa det Forslag klager det ærede
 Medlem altsaa ikke over (Berntsen: Det
 var saa lille.). Ja, det er dog ikke saa lille
 en Bevilling, den er paa 68,000 Kr., om
 jeg huster ret, i hvert Fald en noget større
 Sum. Det ærede Medlem er altsaa ikke
 konsekvent med sin Klage over disse Forslag.
 Naar de angaa Narup Station, kan det gaa
 an, at Forslaget kommer noget sent, i andre
 Tilfælde holder det ærede Medlem sig af
 at se disse Bevillingsforslag. Jeg skal dertil
 sige, at det er ofte nødvendigt at komme med
 saadanne sene Forlangender. Ofte og ret
 ofte er det kun Ting, som have været paa
 Bane under anden Behandling, men det kan
 ogsaa være, at der foreligger tvingende
 Grunde til at komme med noget nyt. Naar
 jeg har opstillet Forslaget om det nye Færge-
 leje ved Nyborg paa saa sent et Stadium,
 er det i Kraft af en Slags Nødvendighed,
 idet jeg ikke har kunnet tage Ansvar for
 mig for at udsætte denne Foranstaltning et
 Aar. Jeg har henstillet Sagen til Finans-
 udvalget, og der er man kommen til det Re-
 sultat, at Sagen ikke burde udsættes. Saa-
 ledes kan det gaa til i en Statskusholdning.
 Naar der er Tale om Dispositioner, som
 kunne strække sig igennem flere Aar, kan det
 være fuldt forvarligt at fremkomme med et
 Forslag paa saa sent et Stadium. Det ærede
 Medlem spurgte mig, hvorfor jeg ikke vilde
 foretrække Udvidelsen af Narup Station og
 de andre Landstationer for Havnebaner, og
 det ærede Medlem var saa venligt at sige,
 at det var, fordi Havnebanerne bleve lagte i
 Bjer, medens de andre Stationer kun laa
 ude paa Landet. Derfor foretrak jeg de
 første. Jeg foretrak Bydistrikter for Land-
 distrikter. Der har imidlertid det ærede
 Medlem i en mærkbar Grad taget fejl.
 Sagen er den, at i en Havn kan man ikke
 køre, før man faar et Jærnbanespor, og der-
 for er det i høj Grad nødvendigt, naar Havne-
 anlægene ere fremmede paa den Maade,
 som de ere det paa de paagældende Steder,
 at man kan komme til at køre der, og der-
 for har jeg maattet lægge Vægt paa disse